

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXXV. évfolyam

2024. január-március

583. szám

Simonyi László, volt MHBK kp. vezető (Chicago) visszaemlékezése 2023 őszén

Hol volt, nem volt, talán túl az Óperencián, egy őszi napon 1947 táján, a vonaton, amin hárman magyar fiúk utaztunk be Passaubá, a waldwerkei magyar menekültgimnáziumba, levizsgázni a 6. gimnáziumi tananyagból. Az egyik állomáson, az utolsón Passau előtt, egy idősebb ember, egy nagy hátizsákkal kínlódva, próbált felmászni a vasúti kocsira. Egyikünk lenyúlt, hogy segítsen neki, de azért szemtelenül odadünnögi magyarul, "Gyere te vén marha, segítek neked". Mindnyájan nevettünk persze, ahogy sikerült az embert felsegíteni. "Danke schön", mondta mogorván.

Passauban mi mind leszálltunk, ő is. Gyalogolni kezdtünk a waldwerkei menekülttáborba vezető úton, tovább mesélve mindenféle vicceket egymásnak, meg többször hangoztatva, hogy éhesek vagyunk, ahogy akkoriban mindig. S akkor észrevettem, hogy az ember is ott gyalogol, húsz méterrel mögöttünk, egy vén fukósbottal a kezében. "Gyerekek," szóltam a srácoknak, "Ez a vén fafejű biztos magyar... A lágerbe igyekszik ő is!" Társaim nevettek, mondtak is valamit, de aztán mentünk tovább.

Igen, az ember is követett minket a lágerbe, de aztán mi bementünk bejelentkezni, s nem láttuk aznap újra.

Másnap reggel bejelentkeztem a iskolabarakkba, s kértem hogy melyik asztalnál lehet azon az utált algebravizsgán átesni. Hát mondják, az a mellettünk lévő kettes barakkban van. Jó, mentem át a kettesbe, ott volt egy baromnagy asztal, olyan, ami valaha Passau egyik

Hadak Útján Bajtársi Híradó -
A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1949 áprilisában
Ausztriában ill. Bajorországban, "MHBK
Központi Tájékoztató" címen.
Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Innsbruckban ill. Klagenfurtban
1947-48-ban.

World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical
Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599
Kiadó és szerkesztő/Publisher and Editor: Dr.
Tóth Gergely, MHBK központi vezető
Nyomda/Printing: Terc, Budapest
Pénztáros és elosztó: Borbás Erzsébet

A szerkesztő levelezési címe:

Dr. Tóth Gergely
801 S. Federal Hwy., #205
Pompano Beach, FL 33062, USA
Email: hadakutjan@yahoo.com
Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
sima word-formátumban elküldeni.

Kérünk minden címváltozást is a fenti
emailcímen bejelenteni.

Minden lapfenntartási hozzájárulást, Zrínyi
Alap járadékot kérünk az alábbi címekre
kiállítani, lehetőleg USA dollárban:

1. USA/Kanada csekken: egyelőre
Gergely Toth névre kiállítva, a szerkesztő
címére postázva (a Memo-ba: MHBK)

2. Banki átutalással az USA-ból:

Routing nr. [for Wire transfers]: 021000021
Account nr.: 638360377
(Routing nr. [for ACH transactions]: 267084131)

3. Banki átutalással máshonnan:

Swift code: CHASUS33
Account nr.: 638360377
(JPMorgan Chase Bank, 383 Madison Ave., New
York, NY 10017)

Utalások Kanadán belül: l. a 7. oldalon

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Márc. 1, jún. 1, szept. 1, ill. november 25.

Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közöljük.

A tartalomról:

-Elhunyt v. Falk Viktor (Cleveland)
-Az emigrációs csoportok hírei
-Köszöntjük a legidősebb élő ludovikást
-Megemlékezések, programok a tél folyamán
-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

ligetében szolgált mint piknikasztal, és ott állt a tanár.

Még hozzá az ember, akit mi vén marháknak hívtunk, mikor a vonatra felségítettük Passau előtt! Én az ájulás előtt álltam, mert én voltam az egyedüli, aki utálja a matematikát, és nekem ez előtt a tanár előtt kell most vizgáznom...

“A vén marha” rábiccentett a halk köszöntésekre, s megkérdezte: “Nem találkoztunk mi már, fiam? Mintha ismernék.”

Nekem nem volt hirtelen válaszem, csak a fejemet ingatva leültem az asztalmenti padra s eldadtam: “Nem hiszem tanár úr!” Ő vállat vont, erősen a szemembe nézett, s elémrakta a feladatot: levezetni egy istentelen hülye egyenletet, elejétől a végéig, s ha sikerül, akkor ez a vége ennek a kín-tárgynak!

Hazavihettem egy hármast, s legalább nem buktatott meg, pedig megtehetette volna...

Szeretettel köszöntjük a 105 éves v. Fazakas Sándort, a legidősebb élő ludovikást!

Forrás: A Melbourne-i Magyar Központ Híradója, 2023 december

“A Vitézi Rend Victoria-i tagozata 2023. október 28-án tartotta az összejövetelét a Magyar Központban vitézi ebéd keretén belül. (...) Emeritus tisztviselőink, Teleky Ilona és v. Fazakas Sándor, akik ma már az Árpád Idősek Otthona lakói, elismerő oklevelet kaptak. v. Fazakas a Vitézi Rend legidősebb tagja a világon, 2023 novemberében töltötte be százötödik évét. További jó egészséget kívánunk Sándor bácsinak!”

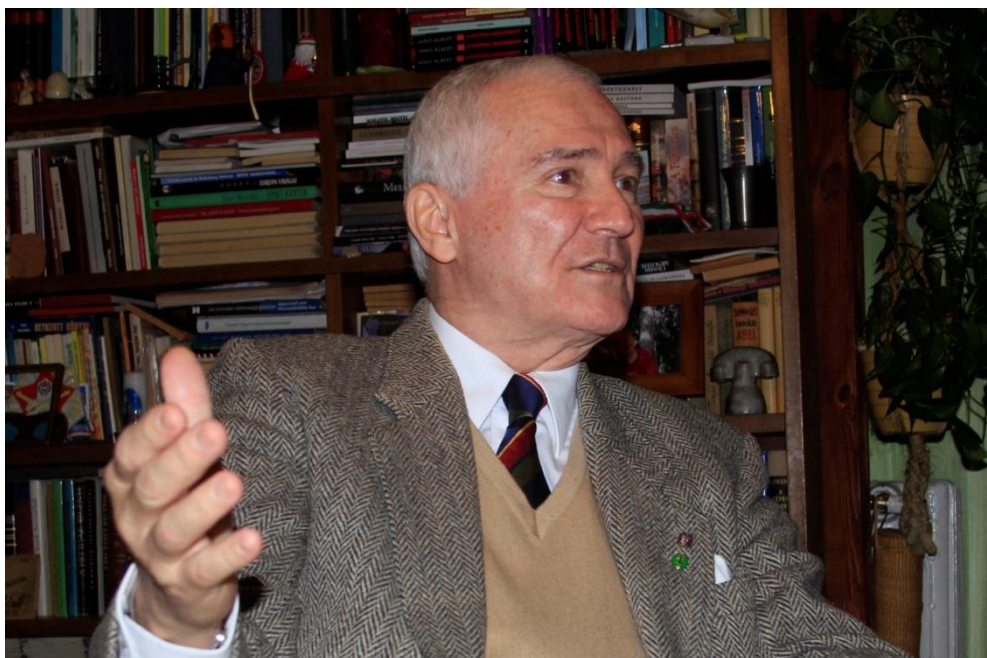
2012-ben interút készítettem vele, akkor 94 éves volt, de hihetetlen szellemi frissesség jellemezte. – a szerk.

Minden kedves bajtársunknak és olvasónknak áldott húsvétot kíván szeretettel a szerkesztő.

Köszönet v. Érczhegyi Istvánnak

Az MHBK Ausztriai Csoportja vezetője, v. Érczhegyi István 2023 végével, egészségi állapotára való tekintettel lemondott. Hálásan köszönjük sokéves lelkiismeretes munkáját, pontosságát és helytállását, és kívánunk neki és feleségének további békés éveket jó kedvben, nyugalomban.

Fotó: Tóth Ernő

Megemlékezés Torontóban a Don-kanyarban elesettekről

„DONA NOBIS PACEM!”

Hetvenkilenc éve, 1943. január 12-én kezdődött a II. világháborúban a szovjet Vörös Hadsereg támadása a Don-kanyarban, amelynek következtében a 250 ezer fős 2. magyar hadsereg kötelékéhez tartozó honvédek, és munkaszolgálatosok közül mintegy 125-130 ezren estek el, sebesültek meg, vagy estek fogságba.

Ezekre a történelmi pillanatokra emlékeztünk 2024. január 14-én délután 13 órakor a Szent Erzsébet Római Katolikus Plébánián Torontóban. Az esemény a Felvidék, és Palóc Egyesület szervezésében jött létre, akik számára fontos, hogy minden évben tiszteletüket tegyék az ártatlanul elhunyt magyar katonák emlékének, hiszen ezek az áldozatok egykoron valamennyiünk Edesapjai, Nagyapjai voltak. Ezen a napon a meggyújtott gyertyaszál értük égett.

A megemlékezést megelőző szentmisén Forrai Tamás atya a béke fontosságára hívta fel a közösség figyelmét, majd magát a megemlékezést Bolgár Éder Ildikó, a Felvidék és Palóc Egyesület Elnöke nyitotta meg gondolataival. Ezt követően Igaz Máté ügyvivő úr beszélt a katasztrófa által a magyar családokat máig

érintő fájdalomról. A magyar második hadsereget ért eseményeket az Egyesület tagja Gáspár Gyula mutatta be.

A kor hangulatát Guncz Nóra, Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjas zongora, és ének előadása idézte fel Karády Katalin „Valahol Oroszországban” és Mezei Mária „Hová tűnt a sok virág” című dalaival. Továbbá a megemlékezők két történelmi dokumentumfilm bemutatásával ismerhették meg a donkanyari eseményeket. Ezt követően a jelenlevők saját emlékeiket, történeteiket osztották meg egymással némi apró sütemény, és kávé társaságában.

Forrás: [korosiprogram.hu/Guncz Nóra](http://korosiprogram.hu/Guncz_Nóra), kulhonimagyarok.hu

Szeretettel gratulálunk Dobozy Istvánnak, az MHBK Délausztráliai „Zákó András” főcsoport vezetőjének, a központi vezető ausztráliai helyettesének és feleségének, akik az év elején dédszülők lettek. A Jóisten éltesse őket és utódaikat, és köszönjük az MHBK érdekében végzett folytatódó munkájukat!

Résztvényilvánítás Buffaloba

Őszinte résztvétnket fejezzük ki Buffalo-i (New York állam) csoportunk tagjának, lapunk elosztójának, Olchváry Lászlóné Ildikó asszonynak fia, Pál váratlan elhunytá alkalmából. Az elhunytat a Jóisten nyugosztalja, édesanyjának pedig adjon megnyugvást.

Elhunyt v. Falk Viktor

Húga, Peller Ildikó jelentette, hogy 2023. december 10.-én, életének 92., házasságának 69. évében Clevelandben elhunyt v. Falk Viktor (*Kecskemét, 1931. december 16.) Szent László lovag, ny. elektromérnök, a DP-s menekült-generáció egyik utolsó képviselője, cserkészvezető, az MHBK tagja és lapunk olvasója. Lelki üdvéért az engesztelő szentmisét a Szent Imre római katolikus magyar plébániatemplomban mutatták be 2024. január 24.-én, örök nyugalomra pedig a clevelandi Sunset Memorial Park magyar temetőrészlegébe helyezték. Feleségének és szeretteinek őszinte részvétünk, a Jóisten nyugosztalja!

A szerk. felvétele - 2007, Cleveland, Magyar Kongresszus

Búcsúbeszéd, beküldte az elhunyt húga, Peller Ildikó

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.” (2 Tim. 4,7)

Fájdalomtól megtört szívvel, de az Úr Isten akaratában megnyugodva jelentjük, hogy a szeretett férj, édesapa, nagypapa, após és testvér, vitéz FALK VIKTOR, Szent László Lovag, ny. elektromérnök, cserkészcsapattiszt (Külföldi Magyar Cserkészszövetség), a betegek szentségének felvételével 2023. december hó 10.-én, életének 92., házasságának 69. évében Westlake, Ohióban (USA) visszaadta nemes magyar lelkét Teremtőjének. Gyászolják: felesége Muci (sz. Szabadhegyi), fia Miklós, leánya Mária, unokája Falk Christian, testvére özv. Pellerné Ildikó és gyermekei Andrea, Miklós, Katalina és Viktor, valamint rokonai és jó barátai itt és az Óhazában.

Viktor Kecskeméten született 1931. december 16-án szép békés időben, és boldog családi környezetben élte gondtalan gyermekkorát mindaddig, amíg a II. Világháború kegyetlen körülményei a családot el nem sodorták Ausztriába a menekült DP-k táboraiába.

Itt folytatta gimnáziumi tanulmányait és érettségizett. Itt alakult meg az 1. sz. Mikes Kelemen cserkészcsapat, amelynek alapító tagja lett és tette le a cserkész fogadalmat Dr. Csongor György előtt. A cserkész életének azóta is egy jelentős része lett és legtöbb közeli barátja is innen származott. Ötödik gimnazista korában lett őrsvezető, majd 1949 nyarán elvégezte a segédtiszti tábort. Négy és fél év után a család úgy döntött, hogy nem tér vissza Magyarországra a szovjet megszállás és az ott uralkodó kommunizmus miatt, és 1949 végén vállalta az Amerikába való kivándorlást. Viszontagságos kezdet után végre sikerült letelepedniük Clevelandban, a magyarul Buckeye negyedben. Nemsokára Viktor eleget tett az új haza katonai kötelességének is (U.S. Army 101st. Airborne Division), majd elvégezte az egyetemet (Fenn College-Cleveland State University), megszerezve az elektromérnöki diplomát. Szaktudásával 38 éven át több vállalatnál folytatta pályafutását a nyugdíjáig. Feleségül vette szíve szerelmét, Szabadhegyi Mucit, gazdagították a családot két szép gyermekkel, és múlt nyáron ünnepelték házasságuk 68. évfordulóját. A Szent Imre Római Katolikus magyar plébánia templomnál sok éven át szolgált mint felolvasó és áldoztató. Bár Viktor hálasan és büszkén szolgált új hazáját, Amerikát, mint katona és mint jó állampolgár, soha nem feledkezett meg magyar származásáról és identitásáról, hűségesen őrizte és ápolta anyanyelvét és a magyar hagyományokat, hisz szíve-lelke magyar maradt utolsó leheletéig. Odaadó lelkesedéssel vállalta az önkéntes munkákat a clevelandi amerikai-magyar közösség sokoldalú életében, akár mint megemlékezéseken ünnepi szónok, vagy a magyar iskola történelem előadója, vagy mint 10 éven át a 14. Görgey Arthur cserkészcsapat parancsnoka, mint a Szent László Rend lovagja és annak helyi széktartója, többek között. Számos kitüntetést kapott önkéntes szolgálataiert.

Élete példakép volt mindannyiunk számára. Emlékét őrizzük mint szerető férj, gondos édesapa és nagyapa, figyelmes testvér és sokak jó barátja. Büszke volt mindig gyermekeire, unokáikra és azok teljesítményére.

Lelki üdvéért az engesztelő szentmisét a Szent Imre magyar plébániatemplomban mutattuk be 2024. január 6-án, majd örök nyugalomra a clevelandi Sunset Memorial Park magyar temetőrészlégébe (North Olmsted, Ohio) helyeztük.

A család kívánsága, hogy az emlékére szánt adományokat a clevelandi Szent Imre templom javára irányítsuk. (St. Emeric Church, 1860 W. 22nd St., Cleveland, OH 44113).

Hozzájárulások utalása Kanadán belül

Kedves kanadai Bajtársak és Olvasóink, kérjük hozzájárulásaikat az alábbi két módon továbbítani Torontóba. Előre is köszönjük!

1. A hagyományos módon sima csekken, Hungarian Veterans' Association névre kiállítva, s torontói segítőnk, Forrai Levente címére küldve: 26 Spruce Ave., Richmond Hill, ON L4C 6W1

2. Ún. e-transferrel, mely esetben nincsen banki levonás. Ha szükséges, gyerekek, unokák segíthetnek az idősebbeknek. Ehhez mindössze a lenti emailcímre van szükség.

Az utalás módja: "An e-transfer can be completed via online banking. If your member doesn't do online banking then an option is for them to give the funds to their kids who use online banking and they can complete the e-transfer. E-transfers are to transfer funds within Canada (between Canadian banks). For this, the sender doesn't have to know with which bank you bank, or any account numbers. In order to send an e-transfer, the client should go to their online banking and press "transfer", choose the e-transfer option, and for the first time "add a recipient", i.e. add your association's email address, leventef@primus.ca. Once they have entered this email, they can key in the amount and a reason why they are sending the funds, e.g. 'donation'".

Dobai Miklós: “Nincs kerek évforduló, de az ország nagyjaira akkor is emlékezni kell. **Most van évfordulója, hogy** nagy önuralommal viselt méltatlan és igazságtalan portugáliai száműzetésben, Estorilban elhunyt vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország volt kormányzója.”

Elhunyt Stefanovszky András

San Francisco-i barátunktól, a volt Burg Kastl-i diáklány (Lázárné) Persik Katalintól kaptuk a hírt, miszerint volt iskolatársa, “kedves barátom, Stefanovszky András január 23.-án elhunyt. Két év alatt elvitte az ALS. Igen értékes embert veszített el a magyarság”.

En magam Andrással személyesen csak egyszer találkoztam, Pesten beszélgettünk egy jót egy kávézóban. Nagy hatással volt rám, hiszen ő is ráérezett arra, hogy 2010 után milyen lépésekre volt szükség Magyarország felemelésére és felvirágoztatására. Erről 2009-ben összefoglaló könyvet is írt, amiből kaptam egy dedikált példányt. 56-osok gyermekeként Bregenzben nőtt föl és aktív volt a magyar emigráció életében. Sikeres nemzetközi üzleti karrier után családjával vagy 15 éve hazaköltözött. Sokat segített az erdélyi magyar diákoknak is. A Jóisten nyugosztalja.

A szerkesztő

Részletek Dobozy István, az MHBK Délausztráliai „Zákó András” főcsoport vezetője, az MHBK központi vezetőjének ausztráliai helyettese, a Szent László Társaság (1861) és Rend ausztráliai törzsszéktartója jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2024 január-márciusi számából, kivonatosan:

Tisztelt Bajtársak!

A múlt Értesítőben említettem, hogy az Adelaide-i Magyar Klubházat lebontják és helyébe egy emeletes házat építenek, amiben a Klub tulajdona marad egy kijelölt helység. Ezzel a megoldással akarják biztosítani a Magyar Klub megmaradását a jövőbeni nemzedékek számára.

Decemberben mielőtt elkezdődött a kiköltözés, összejövetelek rendeztek, ahol többen bemutattak régi fényképeket és videókat a Klub életéről. Én magam is bemutattam több képet a csoportok működéséről, köztük az MHBK főcsoportunk és ifjúsági csoportunk múltjáról is. Bevezetőként a következőket mondtam: „Csoportos rendezvényeink fontos része a közös ima és a hálaadás Istenünknek. Himnuszunk is ezt tükrözi: „Isten áldd meg a magyart...”

Köszönet a Klub tagjainak, a már elhunytaknak is, akik bekapcsolódtak a Nemzetünk érdekében folytatott harcunkba. Ezáltal közösségeink tagjainak, a Klub tagjaival együtt, alkalmat adhattunk a közös szórakozásra, Nemzeti ünnepeinkre és a Hősi emlékműnél hőseink tiszteletére.

A fényképek bepillantást adtak a magyar élet néhány eseményébe a Klubban. **A Klub dicsőséges múltja az is, hogy központként szolgálta az Adelaide-i Magyarságot.**

A fényképek bemutatták az itt működő csoportokat: Magyar Karitás, Magyar Cserkész Egyesület, Magyar Közösségi Rádió, Délausztrália-i Magyar Egyesületek Szövetsége, Klub Karácsonyi Vásár, Szent László Rend,

Magyar Harcosok Bajtársi Közössége (MHBK), Kaláris Tánccsoport, Ausztrália-i Magyar Kulturális Találkozók, MHBK Ifjúsági Tánccsoport, Vitézi Rend, Adelaide-i Magyar Leszármazottak...

A Magyar Klub újjáépítése egy időre elválaszt minket. De azért biztos lesznek lehetőségek a találkozásra. Remélhetőleg az új Klub megnyitása után a vezetőség talál megoldást arra, hogy a Klub ismét központként szolgálja Adelaide Magyarságát.

A Klubban kiállított MHBK-tárgyak otthonunkban szorultak raktározásra. Ezért ott is munkába kezdtünk. A lakásunkban az iroda szoba a két hálósobás házunk egyike, ami kiüresedett, amikor a harmadik leányunk is férjhez ment a 90-es években. Azóta sok minden összegyűlt a családi és magyar ügyek dolgaival. Már évek óta tervünkben van e szobánk kiürítése, hogy elkezdhessük a javítást, amire már nagy szükség van. A megterhelt könyvespolcok, a bútorzat, az íróasztalok akadályozzák a munkát. Nagynehezen elkezdtük a több évtizeden át összegyűlt dolgok átnézését és rájöttünk, hogy dönteni kell mindenről, mire lesz szükségünk a jövőben és mire nem. Nehéz feladat! Tapasztalatunk szerint, ahogy túltesszünk valamin, az másnap hiányzik. A kert végén lévő műhelyben is van már sok minden raktározva. Természetesen a magyar újságokból, emlékkönyvekből és iratokból is van sok, amit megtartottunk. Megpróbáljuk megtenni a legjobbat, hogy megmaradjon, amire a jövőben szükségünk lehet.

Dobozy István főcsoportvezető, a Központi Vezető ausztráliai helyettese
2024. február 29.

Egy szemtanú a 81 évvel ezelőtt történt Don-kanyari harcokról

1943. január 12-én a II. világháború egyik legpusztítóbb hadművelete kezdődött el orosz földön, melynek egy darabkája néma szemtanúként pihen itt a kereszt aljában.

Kijev, Harkov, Baturin, Konotop és a többi helységnév, mely 1942-43-ban oly gyakran elhangzott a keleti frontról a magyar királyi 2. honvéd hadsereggel kapcsolatban.

A Don-kanyar pokla katonák ezreinek követelte életét, s az életben maradottaknak egész életükön át örökre, kitörölhetetlenül emlékezetükbe vésődött minden szörnyű pillanata:

„Harcászati gyakorlatot tartunk a közeli erdőben. Kissé borús éleslövészet ... Délután a század robampályát épít. Mi batan aknatanfolyamot tartunk a harcokszíszázad részére. ... Éjjel légiriadó. Az altábornagy szemlét tartott. Sikerült. ... Új tisztes jelölteket vizsgáztattunk. Délután aknatanfolyam, századriadó gyakorlás, körletrendezés. Éjjel nagy légitámadás, Kijev bombázása. Helyőrségi ügyeletes tiszt voltam ... a fél szakaszt ellenőriztem. Hajnalban elindult Vándori Vilmos szakaszvezető 13 fővel a golobitschi-i állomásra szalmáért. Onnan este 6-kor jöttek volna vissza. A partizánvesztély dacára megpihentek. Este 9-10 óra között hat lovas partizán ... hét embert szítává lőtt, a lelőtt honvédek között embereim is voltak. A halottakról még a ruhákat is leszedték. ... Másnap a főhadnaggal 32 fő elment a szétvert gárdát összeszedni, a hét halott bajtársat elhozni és a kocsikat a szalmával. Délután megnéztem a halottas házban őket. Borzalmas volt végignézni. Beleraktuk őket a koporsókba. ... Másnap délelőtt készülődöttünk a temetésre. Délután negyed négykor nagyon megható volt. Minden alakulattól volt képviselet. Este jött a parancs a holnapi indulásra ...”

Így szól a felejthetetlen részlet Pelikán Imre magyar királyi zászlós, a 101-es század utászának visszaemlékezésében.

Kijev, Harkov, Baturin, Konotop és a többi helységnév, melynek földjén ma is háború dúl. Nem gondoltuk volna, hogy 81 év elteltével ismét magyar katonák vére áztatja a hajdani kegyetlen keleti-front

földjét. Rég elfeledett, a gyógyító idő által betemetett, jelöletlen sírok felett süvítő fegyverek pusztítanak talán éppen ebben a percben is, hogy újra az áldozatokra emlékezzünk majd, de reménykedve, hogy lesznek most is, akik hazatérhetnek szeretteikhez.
Emlékezzünk kegyelettel a katonákra.

Budapest, Baross Gábor-telep, 2024.január 12. Monostoryné Szeleczy Gabriella

Doni megemlékezés Mosonmagyaróváron

Beküldte Guba István ny. ezredes

Február 25.-e a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja – soha nem felejtethetünk! Szintén kegyelettel emlékezzünk az 1945 február 11.-i budavári kitörés évfordulójára, a Jóisten nyugosztalja a hős védőket.

lovag Kenyeres Dénes nyá. alezredes: Emlékezés és koszorúzás Kecskeméten a doni hősök tiszteletére

A több mint 30 éve kialakult hagyományok alapján Kecskeméten is megemlékeztek a doni áttörés 81. évfordulójáról. A HOHE, a Hadirokkantak, Hadiözvegyek és Hadiárvak Országos Nemzeti Szövetsége, az 1956 Magyar Nemzetőrség Területi Szervezetei és a Történelmi Vitézi Rend Vármegyei Törzskapitánysága közös megemlékezést tartott 2024. január 14-én a Nagytemplomban, majd a Deák téren 2006 óta álló II. Világháborús Hősi Emlékműnél.

A szentmisét dr. Finta József plébános, érseki helynök celebrálta. Beszédében megemlékezett a Donnál harcoló magyar katonákról.

A hívők imádkoztak az elesett katonák lelki üdvéért is. A Háborús Emlékműnél Rácz-Szabó Zoltán zászlós Kovács Sándor Confiteor című versét szavalta el, majd Kenyeres Dénes alezredes mondott emlékező beszédet. A szónok röviden ismertette az 1942 tavaszán, nyarán végrehajtott mozgósításokat, az alakulatok frontra szállítását és harcba vetését. A túlerejű Voronyezsi Front szovjet seregtestei 1943. január 12-14 közt áttörték Uriv környékén a magyar csapatok arcvonalát. De a magyar honvédek hőiesen védekeztek amíg lehetett. Sőt a kecskeméti katonák jelentős veszteségek árán, 1943. január 20-án kora hajnalban sikeres kitörést hajtottak végre a szovjetek által körülzárt Osztrogozsszkból. A kecskeméti 13. könnyű hadosztály megmaradt állományát 1943. május 22-én ünnepélyes külsőségek között fogadták Kecskeméten a Nagyállomáson. Vitéz Szombathelyi Ferenc vezérezredes, a Honvéd Vezérkar főnöke méltatta a m. kir. 13. könnyű hadosztály katonáinak hősie és kimagasló helytállását. A kormányzó pedig később zászlószalagot adományozott a m. kir. "Zrínyi Miklós" 7. Honvéd Gyalogezrednek a Donnál mutatott teljesítményéért.

A II. Világháborús Hősi Emlékműnél Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata nevében Lévai Jánosné tanácsnok, Szamler László képviselő, a Hadkiegészítő Parancsnokság 13. toborzóiroda képviselőjében Gáldonyi Sándor őrnagy, a Hadigondozottak nevében Langó József nyá. százados, a Történelmi Vitézi Rend képviselőjében vitéz Béni Tibor, vitéz Boksa Éva, a HOHE és az 1956 Magyar Nemzetőrség nevében pedig e sorok írója és Rózsa Zoltán helyezett el koszorút. A Szózatot Szabó Sándor tárogatóművész játszotta el a megemlékezés végén.

Huszár András jelentései Nagykanizsáról, hagyományörző és nemzetmentő tevékenységéről

„Erős, hatalmas marad az a nemzet, amelyik a múlt nagy eseményeit, katonai erényeit, embereit megörökíti, kegyelettel ápolja és ezen emlékeken nevelődik.” Kratochvil Károly altábornagy

2023. december 2-án került sor a Veszprém vármegyei Pápateszér községben Marjay Tamás huszár hadnagy emléktáblájának ünnepélyes avatására, születésének 100. évfordulóján.

A rendezvényre a Szűz Mária Neve római katolikus templom előtt téren, az I. és II. világháborús emlékműveknél került sor, ahol az MH Légierő Zenekar Veszprém térzenével fogadta az érkezőket. A díszőrséget az MH 47. Bázisrepülőtér katonái, valamint a Pápai Huszár Egyesület korabeli egyenruhát viselő hagyományörzői biztosították. Az eső ugyan egész idő alatt esett, de ez sem szegte kedvét a megemlékezni vágyóknak.

A Himnusz után Polauf Jázmin adta elő a település megindító himnuszát. A jelenlévőket Völfinger Béla, Pápateszér polgármestere köszöntötte, aki beszédében kiemelte, hogy a község mennyire büszke arra, hogy a hős katonatiszt egykor itt élt. Bejelentette, hogy Marjay Tamás huszár hadnagy életműve és katonai pályája a közelmúltban felvételt nyert a Pápateszéri Települési Értéktárba.

A narrátor ezután Maruzs Roland alezredest, a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum parancsnok-helyettesét kérte fel ünnepi beszédének megtartására. Alezredes úr részletesen ismertette Marjay Tamás életútját és katonai pályáját. A hős huszártiszt 1945-ben a Vértesben dúló ádáz harcok során kitűnt bátorságával. Egy csatában két napon át élelem és víz nélkül tartott ki szakaszával. Később bekerítették őket és a körükre vont gyűrűből való kitörés során súlyos lövet sebet szerzett, amely szilánkosra törte combcsontját. Járnai képtelen volt, ezért a dermesztő hidegben és hóban kúszva próbálta meg elérni a saját vonalakat. Már önkívületi állapotban volt, amikor napokkal később egy magyar járőr rátalált. Életét sikerült megmenteni, de sajnos amputálni kellett mindkét lábát térd alatt és minden ujjának legutolsó ujjpercét. Ilyen körülmények között kellett új életet kezdenie, s ekkor került Pápateszérre időse szüleihez. Itt ismerkedett meg leendő feleségével is, akivel később boldog házasságban éltek. A község temetőjében nyugszik szerettei körében, védett sírhelye a nemzeti sírkert része.

Állhatatos bátorságáért a Magyar Tiszti Arany Vitézségi Érmel adományozták részére, amelyet azonban a háború befejezése miatt már nem vehetett át. A kitüntetés rangját mutatja, hogy a második világháborúban mindössze 22 magyar és 1 német katonatisztnek ítéltek oda.

A család képviselőiben Lehner Judit szolt az egybegyűltekhez. Szavai nyomán jobban megismerhettük a hős mellett a magánembert is, aki dacolt az őt ért méltánytalanságokkal és leküzdött minden akadályt, amelyet testi fogyatékosága okozott. Élete végéig tevékeny maradt; szerető férj és apa volt. Judit asszony kiemelte, hogy mennyire fontos a hősök emlékének megőrzése és továbbadása az utókor számára.

Az emléktábla-állítás kezdeményezője, Huszár András zárta a felszólalók sorát. Köszönetet mondott Pápateszér polgármesterének, amiért az első pillanattól kezdve segítette az emléktábla ügyét, valamint Maruzs Roland alezredesnek is, amiért előmozdította, hogy az eseményt méltó katonai külsőségek tegyék igazán emlékeztetéssé. Végül, de nem utolsósorban azokat az önzetlen, nagylelkű és a magyar katonahősöket tisztelő embereket méltatta, akik csatlakoztak az általa szervezett közadakozáshoz. Az emléktábla az ő segítségükkel, összefogásuknak köszönhetően valósulhatott meg.

Jobbról a második Huszár András, a szervező

Az utolsó beszédet követően az esemény felszólalói közösen leplezték le a Marjay Tamás huszár hadnagy emléktábláját. Ezt követően került sor az ünnepélyes koszorúzásra, amelyben az MH 47. Bázisrepülőter

katonái működtek közre. Az eseményt a Szózat dallamai zárták.

Az ünnepélyes avatást követő fogadás után páran még kilátogattunk a pápateszéri temetőbe és koszorút helyeztünk el Marjay Tamás és családja síremlékén. Ekkor már ónos esőt fújt az arcunkba a szél, de a lelkünk mégis örült. Azzal a boldog tudattal térhettünk haza, hogy méltó módon emlékeztünk meg egy bátor katonatisztról és kivételes emberről. Hitünk szerint Tomi bácsi fentről láttot bennünket...

„A gyáva nap mint nap meghal, a bátor csak egyszer.” William Shakespeare
Dicsőség a hősöknek!

András barátunk katonahőseink meg- és elismertetése terén végzett elkötelezett munkájának egy másik eredménye, hogy “Január 12.-én Detrich István úr és a Meteor Természetbarát Turista Egyesület meghívására a kaposvári Takáts Gyula Könyvtárban tartottam vetítettképes előadást, *„A hadak útján – Katonahőseink nyomában”* címmel. Mesélhettem utazásaimról, rettenthetetlen katonáink életéről, hőstetteiről, a leszármazottaikkal való különleges találkozásokról, valamint arról, hogy milyen módon igyekszem méltó emléket állítani nekik.”

Az előadás megtekinthető a youtube-on: <https://www.youtube.com/watch?v=03wemKOrdKY>

Ezzel kapcsolatban február 1.-én rövid írása jelent meg a Kaposvármost.hu portálon:

<https://kaposvarmost.hu/magazin/kultura/2024/02/01/ti-draga-hosok-elmentetek-de-jelen-vagytok-mindig.html>

Néhány nappal később pedig hosszabb cikke Adorján Józsefről, aki nem csak a csatamezőn, de a sportok világában is maradandót alkotott:

<https://kaposvarmost.hu/blog/bejegyzesek/2024/02/05/gyozni-vagy-legyozetni-de-mindig-becsulettel.html>

Lipcsey Vajda István: A Forradalom ikonja

Schrötter Tibor az 1956-os szabadságharc egyik még élő ikonja. Érdemes róla bővebben is szót ejteni. Több évtizedes barátság, ami késztet, hogy Tiborról a tisztelet és szeretet hangján írjak. A forradalom után több évtizeddel az elesett 56-os bajtársak és akkor szolgált katonák emlékére a Zrínyi Laktanyában a Nemzeti Közszerződési Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar emlékparkjában egy emlékoszlopot helyezett el baráti segítséggel. Tibor az az 56-os forradalmár, akit a kommunista ÁVO embertelen módszerekkel megkínzott, csigolyáit eltörte, ujját átszögelte, s neki így kellett kibírni élet és halál között a fájdalmakat. Az ötvenes években, 17 évesen letartóztatták, Rákosi és Kádár börtöneiben közel hét évet ült.

A Zrínyi Laktanya parkjában felállított emlékoszlop méltón állít emléket az 56-os Ludovikás katonáknak és minden bajtársuknak. Az emlékoszlop előtt minden évben október 23-án méltón tisztelgünk. Mi még kezünk tudunk fogni a 90 éves Schrötter Tibor bajtársunkkal.

Lipcsey Vajda István, a HOHE Ellenőrző Bizottsági Tagja, és Schrötter Tibor, az 56-os Szabadságharcos Világszövetség alelnöke, tb. honvéd kapitány, az 1956-os emlékérem tulajdonosa, a magyar kormány többszörös kitüntetettje

Megemlékezés a doni katasztrófa áldozatainak emléknapiján

Beküldte: Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke

A békéhez erő kell, erős honvédség, amely a szövetségeseivel, a nemzeti érdekek védelmében, a szabadság, a kölcsönös tisztelet és fegyverbarátság szellemében dolgozik együtt - jelentette ki a honvédelmi miniszter Budapesten pénteken, a doni katasztrófa áldozatainak emléknapiján.

Szalay-Bobrovniczky Kristóf a Fiumei úti sírkertben tartott megemlékezésen azt mondta, hogy az erős honvédségnek korszerű fegyverzetre van szüksége, amelynek a lehető legnagyobb részét a magyar hadiipar állítja elő, hogy "a legkisebb mértékben szoruljunk rá" más országokra. A békéhez erő kell a diplomáciában is, hogy "kitartsunk a nemzeti érdek mellett", és "ne legyünk passzív elszenvedői a mi bőrünkre is menő játszmáknak" - tette hozzá. A második világháború ismét bebizonyította, hogy nincs veszedelmesebb az istentelen, embertelen ideológiák fogságába esett birodalmaknál, amelyek nem a polgáraikat szolgálják, hanem egy elképzelt nagyobb jót, amelynek eléréseért a háborút sem tartják elfogadhatatlannak - hangoztatta a tárcavezető.

Szalay-Bobrovniczky Kristóf kijelentette: a második világháborúban Magyarországnak nem volt lehetősége, hogy szuverén politikát folytasson, nem mondhatott nemet a náci német birodalomnak, amelynek vezetői alsóbbrendű fajnak tartották más nemzetek mellett a magyart is.

A Don-kanyarban körülbelül 100-120 ezer magyar honvéd esett el, sebesült meg, került hadifogságba vagy tűnt el. Az akkori Magyarországon nem volt olyan család, amelyik ne lett volna érintett a tragédiában - hangsúlyozta a miniszter.

Szentmise a Mátyás templomban

Ugyanakkor kiemelte: bár Magyarország a szövetségi kötelezettségeinek köszönhetően nem kerülhette el, hogy részt vegyen a Szovjetunió elleni támadásban, a Don-kanyarban harcoló magyar honvédek hősök voltak,

mert a csapatszellemért, a zászlóért, bajtársaikért küzdöttek, és fegyelmezetten alkalmazták azt, amit a kiképzésükön tanultak. Azoknak azonban, akik hazatérhettek, csak a megvetés jutott, a második világháborút követő kommunista diktatúra igyekezett elfeledtetni a társadalommal a Don-kanyarban történeteket - mondta.

A 2. magyar hadsereg komoly katonai teljesítményt nyújtott, amely messze meghaladta az akkor rendelkezésre álló anyagi és technikai lehetőségeket, illetve a csataterék matematikáját - jelentette ki a tárcavezető. Némi szerencsével, kihasználva az ellenfél hibáit, a magyar honvédek ki tudtak törni az orosz bekerítésből, és el tudták kerülni a teljes megsemmisülést - tette hozzá.

A veszteségekről közölte: több mint 41 ezren elestek, 28 ezren megsebesültek, 26 ezren hadifogságba kerültek, az eltűntek számáról pedig csak becslések vannak. "Emlékeznünk kell rájuk, hogy megértsük, milyen veszélyes a háború, emlékeznünk kell rájuk, hogy teljesíthessük azt a küldetést, amely a nemzet életében egymást követő nemzedékek sorában most nekünk jut" - zárta beszédét Szalay-Bobrovniczky Kristóf.

Böröndi Gábor, a Honvéd Vezérkar főnöke a megemlékezésen azt mondta, hogy a Don-kanyarban megvívott ütközet volt a magyar történelem egyik legnagyobb véráldozatot követelő csatája.

Kötelességünk tisztességgel emlékeznünk hős katonáinkra", akik a végsőkig kitartottak, erejükön felül teljesítettek a körülmények ellenére is - jelentette ki a vezérezredes.

A koszorúzások után három, ágyúból leadott díszlövessel tisztelegtek a doni magyar honvédek emléke előtt, az eseményt a budavári Mátyás-templomban bemutatott szentmise zárta.

Fekete Dénes: Hagyományőrző rendezvények Miskolcon

2024. január 12-én - a Doni áttörés 81. évfordulóján - Miskolc város szervezésében a Szemere kertben lévő kopjafánál került sor a megemlékezésre, az elesettek előtti tisztelgésre, koszorúzásra. Az ünnepi beszédet v. Feledy Péter mondta. Közvetlenül érintett volt, hiszen édesapja a m. kir. honvédség hivatásos alezredese volt, katonai pályáját jól jellemzi a síremlékén lévő felirat, „a Don kanyartól Sopronhórpácsig”. A csendes Don azt a földrajzi helyet jelzi, ahová legmesszebb eljutott ezredével a keleti fronton a harcok során, a nyugati határmenti településünk pedig az a hely, ahol hősi halált halt.

v. Feledy Péter

Koszorúz a Doni Szövetség

Szónokunk röviden ismertette, hogy milyen történelmi események következtében sodródott bele a korabeli Magyarország ebbe a háborúba, hogy történt a 2. magyar hadsereg tragédiája, majd mi lett ennek az eredménye. Kitért a hagyományőrzésre. A Doni Bajtársak 1991-ben állítottak emlékjelet az elesettekért, majd, amikor az már nem bírta az időjárás viszontagságait, 2013-ban újra cserélték. Szabó Sándor református lelkész, akkor belvárosi egyéni önkormányzati képviselő biztosította az anyagiakat, Szondi Sándor fafaragóművész készítette az alkotást. Megköszönte a város vezetésének, hogy minden évben megszervezi ezt a megemlékezést. Majd koszorúzásra került sor. A város nevében Badány Lajos alpolgármester helyezte el a kegyelet virágait, majd politikai pártok, intézmények és civil szervezetek követték. Ez utóbbiak között volt a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja, a Helyőrségi Hagyományőrző Egyesület és a 757. Szemere Bertalan Öregcserkész csapat.

Január 14-én a Vitézi Rend szervezésében a Szent Anna templomban tartották meg a Doni emlékmisét. A szertartást Gubala Róbert plébános celebrálta, ünnepi beszédet v. Papczun Ernő mondott.

Január 19-én a Füzeri Hadtörténeti és Helytörténeti Kör is csatlakozott az országosan meghirdetett XXIV. Doni emléktúrához. Sátoraljaújhelyről, a Köztetető előtti Hősi emlékműtől indultak, majd Rudabányácskát és Károlyfalvát érintve Sárospatakon ért véget a mintegy 20 km-es menet. A résztvevők: a Magyar Honvédség 10. területvédelmi zászlóalj, illetve a miskolci 4. számú Toborzó Iroda hivatásos és tartalékos katonái, a sátoraljaújhelyi kadétkok, a debreceni Kratochvil Károly Honvéd Középiskola és Kollégium diákjai, a Magyar Tűzér Egyesület és civil szervezetek tagjai. Mintegy 60-an vettek részt a rendezvényen. A felsorolt településeken megemlékezéseket, koszorúzásokat és gyertyagyújtást tartottak. A

legidősebb résztvevő a 83 éves Pokó József volt, aki aktív túrázó, túravezető, honvéd hagyományőrző, illetve a miskolci Helyőrségi Hagyományőrző Egyesület tagja.

Január 28-án a Vitézi Rend rendezésében a volt Diósgyőri óvoda épületének falán elhelyezett emléktáblánál megemlékezésre került sor a városrészből 1945. január 24-én a kommunista szovjet hadsereg által málenkij robotra elhurcolt mintegy 430 fő tiszteletére. A nehéz fizikai munka és a rossz ellátás következtében sokan meghaltak és hazájuktól távol, ismeretlen helyen nyugszanak. Az elhunytak neve a táblán fel van tüntetve. Ünnepi beszédet v. Csantavéri Tivadar Károly törzskapitány mondott, a korabeli eseményeket dr. Rózsa György megyei főlevéltáros idézte fel. Az elhurcoltakért Szabó György diósgyőri r.k. plébános mondott imát.

A kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapiját - az Országgyűlés 2000. június 13-án elfogadott határozata alapján - minden évben február 25-én tartják Magyarországon. 1947-ben ezen a napon a megszálló szovjet katonai hatóságok jogtalanul letartóztatták Kovács Bélát, a Független Kisgazdapárt főtítkárát, akit a kommunistákkal szembeni kiállása miatt a Szovjetunióba hurcoltak és nyolc éven át tartottak fogságban.

Miskolc Önkormányzata február 23-án koszorúzással emlékezett meg a városból elhurcoltak emléktáblájánál a Zsolcai kapuban. A Polgármesteri Hivatal nevében Badány Lajos alpolgármester, majd a politikai pártok képviselői, hivatalok vezetői és civil szervezetek helyezték el virágaikat az emlékhelyen. Ez utóbbiakat a Miskolci Német Nemzetiségi Önkormányzat, a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja, valamint a Magyar Történelmi Nemzetőrség alkották.

Köszönjük székesfehérvári központunknak a koszorúzáshoz nyújtott támogatását.

Szakály Sándor professzor köszöntő levele szervezetünk tavaly októberi emléktábla-avatása alkalmából:

M H B K

Négy betű. M H B K. Ha kiejtjük: em há bé ká. Ha feloldjuk: Magyar Harcosok Bajtársi Közössége. Egy olyan intézmény – mert az MHBK-t nyugodtan nevezhetjük intézménynek -, amely több mint hét és fél évtizede áll a magyarság szolgálatában. Alapításakor a volt magyar királyi Honvédség tábornokai, törzs- és főtisztjei, tiszthelyettesei, tisztesei és honvédjei úgy vélték, szükség van egy olyan szervezetre, amely a II. világháború végén Európa nyugati felébe került magyar katonákat összefogja, és idővel „amolyan felszabadító hadsereggént” visszaviszi azokat az akkor még szovjet megszállás alatt álló Magyarországra.

Ezen utóbbi elképzelés/álom/vágy (?) ténylegesen soha nem valósulhatott meg. A hidegháború éveiben az MHBK számos tagja vállalt küldetést, hogy a szervezet Magyarországról megszerzett információkkal lássa el az Amerikai Egyesült Államok, Nagy Britannia és a Francia Köztársaság különböző „titkosszolgálatait”. A küldetések sok áldozattal jártak. Fiatal életek áldoztattak fel a remény jegyében. A remény 1956-ban csillant fel újra egy pillanatra, de a kommunizmus alóli felszabadulásra még közel három és fél évtizedet kellett várni.

Az álom végül is 1990-ben beteljesülhetett, amikor is Magyarország visszanyerte önállóságát.

Addigra az egykori MHBK vezetők és tagok többsége már a Hadak Útján járt. Emléküket a szervezet lapja, a Hadak Útján, és a bajtársi emlékezet őrizte meg. A „régiek” közül ma már szinte hírmondó sincs közöttünk. Többségükben gyermekek és unokák, egykori barátok családtagjai „működtetik” az MHBK-t, amely most az egykori magyar királyi Honvéd Ludovika Akadémia épületének falán emléktábla avatásával állít emléket mindazoknak, akik szerették a hazájukat és tettek is érte. Maradjon fenn az emlékezetük, életútjuk legyen példát adó!

Az én emlékezetben is élnek még azok, akiket az 1980-as évek közepétől kezdődően ismerhettem meg

személyesen és az MHBK-nak odaadó, áldozatkész tagjai voltak. Köztük egykori katonatisztek, illetve olyan civilek, akik a szervezet tagjaivá válhattak a későbbiekben. Néhány név, a teljesség igénye nélkül: Apostaghy Endre, vitéz Breznay Péter, Borbás Károly, Goór György, Hertelendy József, vitéz Katona Sándor, Ladányi Domokos, vitéz Radnóczy Antal, Szántai Lajos, Szén József, vitéz Tóth Károly...

Prof. Dr. habil. Szakály Sándor
a Honvéd Hagyományőrző Egyesület tiszteletbeli elnöke

Beküldte: Sattler Györgyi

In memoriam Horthy Miklós

Hatvan esztendeje, 1957. február 9-én halt meg estorili emigrációjában az utolsó legitim államforma vezető politikusa, a Magyar Királyság kormányzója. Utolsó legitim – mondom, mert bár a mai liberális, vörös fasizmus által életre hívott államforma, a francia forradalom gyilkos és ostoba találmánya törvényes és legitim államformaként él az emberek fejében, mégsem az. A Magyar Királyságot a megszálló szovjet csapatok fegyvereinek árnyékában a legfőbb zászlós úr tiltása ellenére cserélték fel Debrecenben a köztársaságra úgy, hogy közben Magyarország kormányzójának hivatalát senki nem szüntette meg. Tehát a köztársaság akkori „kikiáltása” illegitim, törvénytelen, diktatórikus intézkedés volt. Majd a népköztársaság

vastagon moszkvaista szelleme új államformaként és önmagával ellentétes berendezkedésként teremtdött, mint proletárdiktatúra és szocialista demokrácia... Maga a demokrácia elnevezés is álságos, hazug, hiszen minden államforma azzal fedezi törvénytelen voltát, hogy magát demokráciának nevezteti (l. NDK, Észak-Korea – a szerk.), s így a népakarat felsőbbbségére hivatkozva bármit megtehet a néppel. Tehát Magyarországon ma egy olyan államforma van, amely név szerint meghatározhatatlan, de mint Horthy Miklós kormányzósága idején az akkori állami vezetés, a nemzet egységét és önvédelmét, gazdasági fejlődését és az elcsatolt területek magyarságát szolgálja. Ugyanakkor olyan történelmi és ma még olyan liberális politikai kutyaszorítóban van, amelyben tilos kimondani hivatalosan, hogy vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó nem volt antiszemita, hogy a magyar nemzet érdekeit mindenek fölöttinek tartotta, és minden magyar állampolgár valamint a befogadott menekült nemzetek és vallási közösségek tagjai is egyenlő elbánásban és emberséges életfeltételek biztosításában részesültek az akkori lehetőségek határain belül.

Nem lehet hivatalosan szoborállítást sem kezdeményezni, mert a marxista történelem csúfos hazudozása máig vezető helyen van a Kormányzó életét illetően. Skizofrén történelmi szemlélet tehát az, amely Horthy Miklós kormányzót körülveszi napjainkig. Pedig igazi változás, valós nemzeti megtisztulás mindaddig nincs, amíg saját történelmi nagyságainkat alárendeljük a liberális hazudozásnak, amíg megtagadjuk példaképeinket és fejet hajtunk a rossz meggyőződések és hamis adatok előtt kegyeleti okokból vagy politikai gúzsbakötöttségünk által.

Horthy kormányzót akkor hagyta el ereje, amikor az 56-os forradalom elbukott. Jó politikusként világos volt előtte, hogy a másodszor is ránk törő keleti barbarizmus még hosszabb időre rabbá teszi nemzetét, s már nem láthat egy virágzó keresztény Magyarországot. Szomorúsága és reményeinek elmúlása együtt okozták az egyébként egészséges idős politikus halálát.

Hatvan esztendeje annak, hogy meghalt, s hamvai 1993 óta az ősi kenderesi birtokon nyugosznak. Amikor Kenderesen átutazóban Erdélyországba megyek, mindig megállok egy pillanatra fejet hajtani a Horthy-kripta vasrácsos kapujánál.

Nem elemzem ott magamban a nyilván hibákat is magában foglaló politikusi életpályát, az olykor előforduló emberi gyengeségeket és érzelmeket, a háborús világban – mint ma is – késpengén táncoló országos politikáját. Csak „fejet hajtok a nemzet nagysága előtt” – Kenderesen. (...)

Változó világunkban az erkölcsi, hitbéli, történelmi és politikai megtisztulás nélkül nincs túlélés, nincs jövő... Horthy Miklós pedig mindnyájunk számára példakép kell hogy legyen ebben viharos és háborúktól sem mentes világban, ahol ismét minket, magyarokat igyekszik utolsó erejével elpusztítani a liberális fertő...

Stoffán György, 2017

HALÁLOZÁS

-Kedves olvasónk, a magyar ügyek és kultúra támogatója, **Dr. Mészáros Sándor evangélikus tiszteletes életének 90. évében** Bethlehemben (Pennsylvania) visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. 1934. Július 20.-án született Budapesten, 1956-ban Kellett elhagynia Magyarországot. Az emigrációban a magyarok áldozatos lelkipásztora volt, többek között Pittsburghben és Bethlehemben. Szellemi barátságot ápolt Márai Sándorral, Weöres Sándorral, Szörényi Évával, Szeleczy Zitával, Sára Sándorral. Nyugodjék békében!

RÖVID HÍREK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke jelentette**, hogy Szervezetük és “Az 56-os Forradalom és Szabadságharc Emlékeért Alapítvány” 2024. február 23.-án koszorúzást tartott Veszprémben, a volt Várbörtön, a mai Törvényszék udvarán, a kommunista diktatúra alatt a Várbörtönben raboskodott és ott kivégzett politikai elítéltek emlékére. -Ugyanők 24.-én Lovason, a Stefanovszky-házban (Lovas, Fő út 2) is megemlékeztek az áldozatokról A Kommunista Diktatúrák Áldozatainak Emléknapja alkalmából.

Hadak Útján – a harmadik legrégebbi folyamatosan megjelenő magyar sajtótermék a Kárpát-medencén kívül